

ת"פ 44662/03/17 - מדינת ישראל - פמ"ד נגד בני בן קלמנט מזוז

בית משפט השלום בבאר שבע

י"ז שבט תש"פ
12 פברואר 2020

ת"פ 44662-03-17 מדינת ישראל נ' מזוז(עציר) ואח'
תיק חיצוני: 524592/2014

| | |
|-----------------|---|
| לפני המאשימה | כב' השופט רון סולקין מדינת ישראל - פמ"ד ע"י ב"כ עו"ד אסיל אמון קאסם |
| נגד הנאשם | 1. בני בן קלמנט מזוז (עציר) ע"י ב"כ עו"ד טל ליטן |

גזר דין לנאשם 1

כתב האישום והסדר הטיעון

הנאשם שלפני נותן את הדין בגין עבירות כדלקמן:

- שימוש במסמך מזויף בכוונה לקבל באמצעותו דבר בנסיבות מחמירות, בניגוד לסעיף 418 סיפא ביחד עם סעיף 420 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (שלוש עבירות);
- קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות, בניגוד לסעיף 415 סיפא לאותו חוק (שלוש עבירות);
- ניסיון לקבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות, בניגוד לסעיף 415 סיפא ביחד עם סעיף 25 לאותו חוק (עבירה אחת).

כתב האישום המתוקן ת/1 מכיל שלושה אישומים. האישום הראשון - ענינו מקרה בו עשה הנאשם שימוש בשיק על סך 41,851 ₪ שנגנב, באופן שאינו ידוע למאשימה, ולאחר שזויף ביקש מאחר להפקיד השיק בחשבון, בתואנה, כי למותב על הפי השיק אין חשבון בנק. אותו אחר הפקיד השיק ומשך סך בן 39,700 ₪ במזומן. מסך זה הגיע לידי הנאשם, בניכוי עמלות העברה של בנק הדואר, סך בן 39,444 ₪ ו-2,000 ₪ נותרו בידי האחר, שהפקיד השיק לחשבון, בגין טרחותו.

האישום השני - ענינו מקרה בו עשה הנאשם שימוש בשיק, על סך 45,898 ₪, שנגב, באופן שאינו ידוע למאשימה, ולאחר שזויף ביקש מאחר להפקיד השיק בחשבונו, בתואנה דומה. אותו אחר הפקיד השיק בחשבונו ומשך, במספר משיכות, סך כולל בן 40,000 ₪, אותו מסר לנאשם 2 (שכבר נדון) על פי בקשת הנאשם דנן. מתוך סכום זה - מסר הנאשם 2 לאותו אחר סך בן 2,000 ₪ והיתרה - נותרה ברשותו בעבור הנאשם 1.

האישום השלישי - ענינו מקרה בו עשה הנאשם שימוש בשיק, על סך 19,172 ₪, שנגב, באופן שאינו ידוע למאשימה, ולאחר שזויף, פנה לאחר וביקש ממנו להפקידו בחשבונו, גם כן בתואנה דומה. לאחר הפקדת השיק - בוצעו מספר משיכות על ידי אותו אחר והוא מסר לידי הנאשם סך בן 11,000 ₪. כשניסה למשוך סכום נוסף - נבלע כרטיס הכספומט שלו.

כשנתגלה דבר המרמה - החזיר האחר לבנק את הסך שמשך, לאחר שהנאשם לא נענה לפנייתו.

בין הצדדים נקשר הסדר, במסגרתו תוקן כתב האישום והנאשם הופנה לחקירת שירות המבחן למבוגרים. במסגרת ההסדר - הגיעו הצדדים להסכמה בדבר העיצומים הכספיים, שיושתו על הנאשם, כאשר בנוגע ליתר רכיבי הענישה - הוסכם, כי כל צד יטען כראות עיניו.

מתוך העיצומים הכספיים עליהם סוכם (קנס בסך 10,000 ₪ וכן פיצוי לנפגעי העבירות בסך כולל בן 75,000 ₪) - הפקיד הנאשם סך בן 53,000 ₪.

טענות הצדדים לענין העונש - נשמעו ומכאן - גזר הדין.

ראיות לעונש

מטעם התביעה, הוגש, לענין העונש, גיליון ההרשעות הקודמות של הנאשם (ת/4), ממנו עולה, כי לחובתו הרשעות בעבירות אלימות; איומים; הסגת גבול.

מטעם ההגנה, הוגש אישור (נ/2), ממנו עולה, כי בתחילה - הוחלט שלא להעמידו לדין בגין העבירות נושא האישום השלישי לכתב האישום.

הערכת שירות המבחן למבוגרים

בענינו של הנאשם הוגשו מספר תסקירים.

שירות המבחן פירט את נסיבותיו האישיות של הנאשם, נשוי ואב לתינוק.

הנאשם סיים 12 שנות לימוד עם בגרות חלקית.

הנאשם שירת בצה"ל, שירות חלקי.

הנאשם שיתף את שירות המבחן בתמורה הרגשית שקיבל, כאשר חבר לחברה שולית: "כבוד, מעמד, כסף קל ומהיר, קשרים עם נשים..."

עם זאת, לדבריו, כיום מבין כי למעורבות זו מחירים כבדים.

בתחילת הקשר עם שירות המבחן - הביע הנאשם נכונות ראשונית להשתלב בהליך טיפולי, ולצורך כך - נדחה הדיון, מעת לעת. ברם, במהלך הקשר עם שירות המבחן - נעצר הנאשם, בתיק אחר, וההגנה מסרה, כי אין עוד תוחלת להמשך השתלבות הנאשם בניסיון שיקומי (ע' 38 לפרו'). לפיכך - לא הונחה לפני בית המשפט המלצה סופית מאת שירות המבחן למבוגרים.

חוות-דעת הממונה על עבודות השירות בשב"ס

לבקשת ההגנה (שלא בהסכמת התביעה), הופנה הנאשם אל הממונה על עבודות השירות בשב"ס, תוך שהודגש, כי אין בכך כדי ליצור ציפיה כל שהיא בנוגע לעונש שיוטל. לאחר שמתן חוות-הדעת נדחה, מספר פעמים, בשל אי התייבבות הנאשם (בין היתר, לאור כך שנעצר לצרכי חקירה בגין עבירות אחרות) - הוגשה חוות-דעת, לפיה לא נמצא הנאשם מתאים לריצוי מאסר בדרך של עבודות שירות, על רקע התנגדות משטרת ישראל, לאור עמדת גורמי המודיעין, ממנה עולה, כי קיים חשש לפגיעה בחיי אדם - הן כלפי הנאשם והן מצדו של הנאשם כלפי אחרים.

טענות הצדדים

התביעה הגישה טענותיה לעונש בכתב (ת/5) וכן השלימה אותן על פה. התביעה הדגישה הפגיעה בקנינם של אזרחים תמימים וכן בחיי המסחר התקינים.

התביעה טענה בנוגע לתחכום, שנלווה לעבירות, ולהיותן מתוכננות מראש, כך שיקשה לעלות על זהות היוזם שלהן.

התביעה טענה, כי המדובר בעבירות הקלות לביצוע וקשות לחשיפה ולכן ראוי להשית עונש מרתיע, הן כלפי הנאשם והן כלפי אחרים.

התביעה טענה בנוגע לנזק שנגרם, כתוצאה מהעבירות, במסגרת נלקח במרמה סכום כולל בן 106,921 ₪, כאשר מרביתו - הגיעה לידי הנאשם.

התביעה עותרת לעונש מאסר בפועל, במתחם שינוע בין 24 - 48 חודשים מאסר בפועל.

במסגרת המתחם, לנוכח עברו הפלילי של הנאשם והערכת שירות המבחן בענינו - עותרת התביעה לעונש מאסר בפועל, ברף הגבוה של המתחם (בטיעוניה לעונש בכתב, העתירה הייתה לעונש ברף הבינוני של המתחם ובבית המשפט - שינתה עתירתה); למאסר מותנה; כמו כן, השתת עיצומים כספים בהתאם למפורט.

ההגנה טענה, כי המדובר בשלושה אירועים דומים, שהתרחשו במשך כחודש ומחצה.

ההגנה טענה בנוגע לחלופי הזמן מאז העבירות, שנעברו עוד בשנת 2014, כאשר כתב האישום הוגש רק בשנת 2017.

ההגנה טענה, כי לא ניתן לעתור למתחם ענישה, כפי עתירת התביעה, לאור העונש שהושת על המעורב הנוסף בפרשה - הנאשם 2.

ההגנה טענה, כי מעצרו של הנאשם - קטע ההליך הטיפולי, שהוא היה מעונין להשתלב בו.

ההגנה טענה, כי תיק החקירה בענינו של הנאשם - נסגר ונפתח מחדש.

התביעה הגיבה לענין הטענה בנוגע לסגירת התיק והבהירה, כי המדובר היה בתיק חקירה, שנפתח בגין האירועים נשוא האישום השלישי בלבד, כאשר נסגר, אך לאחר שהצטברו תלונות נוספות - נערכה השלמת חקירה והוגש כתב אישום, הכולל הן אירוע זה והן אירועים נוספים.

עוד טענה התביעה, כי קיים הבדל משמעותי בענינו של הנאשם 2 לנאשם דן, אשר פעל בשיטתיות ומכאן גם - העמדה העונשית השונה.

בדברו האחרון הביע הנאשם צער על כך, שפגע בחבריו; סיפר, כי החל בטיפול אך הדבר הפסיק בשל מעצרו; סיפר, כי הוא נשוי ואב לתינוק, כאשר רעיתו - אינה עובדת.

גזר-הדין בענינו של הנאשם 2

כאן המקום לציין, כי בנוגע לנאשם 2, הועמד לדין בגין עבירות נגזרות של סיוע, בנוגע לאירוע אחד בלבד בכתב האישום (האישום השני) - הסתיים ההליך בעמדה עונשית מוסכמת, במסגרת הושתו עליו עונש מאסר צופי פני עתיד וכן עיצומים כספיים בסך כולל בן 35,000 ₪, כשרכיב הפיצוי בסך 25,000 ₪ - הופקד עוד טרם גזר-הדין.

דין והכרעה

העבירות שעבר הנאשם חמורות.

ראש וראשית, היה בהן כדי לפגוע במתלוננים - נפגעי העבירה, אזרחים תמימים, בעלי עסקים, אשר תמורה כספית שהיתה אמורה להיות מופקדת בחשבון עסקיהם - נגזלה מהם והועברה במרמה לאחרים.

ודוק: הנאשם נטל כספים, במרמה, בסכומים לא מבוטלים.

לא קשה לתאר מפח הנפש שנגרם למתלוננים וגם אם, בסופו של הליך ארוך ומייגע, תושב לידם ולו חלק מהגזלה - אין בכך כדי להפחית מחומרת המעשים.

עוד היה במעשים אלה כדי לפגוע בחיי המסחר התקינים. פעילות פיננסית אל מול תאגידים בנקאיים מבוססת על הנחה, כי הנזקקים לשירותים הפיננסיים מציגים מסמכי אמת ושטרות אותנטיים. מעשי מרמה מסוג זה מחייבים תשומות לצורך בדיקת האותנטיות של המסמכים או השטרות, כשעלות זו תגולגל, בסופו של דבר, על כתפיו של כלל הציבור.

לענין הצורך להחמיר הענישה הנהוגה בסוג זה של עבירות המכונה "צווארון לבן", שיש בהן פגיעה בקניינו ובכספיו של נפגע העבירה, ראה ע.פ. 9788/03 מדינת ישראל נ' גולן ואח', פ"ד נח(3) 245:

בית משפט זה עמד לא אחת על הפער הקיים בין ההכרה הברורה כי מעשים של פגיעה בגוף וברכוש הינם עבירות שמתחייבת בגינם ענישה חמורה כדי להרתיע מפני סיכון שלום הציבור ובטחונו, לבין מידת הסלחנות הננקטת לא אחת ביחס לעבירות כלכליות של צווארון לבן, שנזקן לפרט ולציבור הרחב הנו רב ביותר.

לעתים דווקא מעשי עבירה כאלה זוכים בבתי המשפט ליחס מקל ופשרני אף שנזקם לכלל, למשק ולכלכה, ולא ימונ שהציבור רוכש למערכות המשק והשלטון הוא רב ביותר. נוצר לפרקים יחס בלתי הולם בין הענישה המוטלת על עבריין הנאשם בפריצה וגניבת רחוב, לבין ענישה הנגזרת על נאשם רב מעללים, הגוזל מיליונים מכספי ציבור תוך הפרה עמוקה של חובות נאמנות ומוסר בסיסיים. על פער עמוק זה הנבקע לעתים בתפיסה העונשית הנוהגת במקומנו, יש

לגשר בדרך של שמירת יחסיות הולמת בהיקפי הענישה, תוך יחוס משקל מתאים לחומרתם האמיתית של המעשים, להשלכתם השלילית ארוכת הטווח על מערכות הכלכלה והחברה, ולהיקף הנזק שהם מביאים על הציבור.

במקרים שכללו הסתבכות בעבירות מרמה וזיוף, נגזרו, הלכה למעשה, עונשים חמורים, הכוללים הן מאסר לתקופות לא מבוטלות והן עיצומים כלכליים. ראו, לענין זה:

- ע.פ. 7160/10 **סמילא נ' מדינת ישראל** (2012), אושר גזר דין שניתן בגין עבירות של זיוף ומרמה, לצורך העברת מניות בתאגיד שלא כדיון, תוך זיוף חתימות של עו"ד, במסגרתו נדון הנאשם, לעונש מאסר בפועל בן חמש שנים, עיצומים כספיים בסך כולל של 170,000 ₪;
- ע.פ. 32283-11-09 **שקדי נ' מדינת ישראל וערעור שכנגד** (2010), בית המשפט המחוזי בתל-אביב החמיר ענישה בגין עבירות של זיוף ושימוש במסמך מזויף, לצורך ביצוע עסקת מקרקעין, ל-38 חדשי מאסר בפועל וקנס בן 250,000 ₪, לנאשם בן 68, שלחובתו עבר פלילי זניח;
- ת.פ. 2347-03-10 **מדינת ישראל נ' רימון** (2010), נאשם נדון בגין עבירות של מרמה וזיוף, פדיון כספי קופות גמל שלא כדיון, לענשים של 47 חדשי מאסר בפועל וקנס בסך 300,000 ₪. בית המשפט הדגיש, כי עונש הנאשם שהוסכם קל, עד שבית המשפט לא היה מאמץ ההסדר, אלמלא היכולת לאזן המאסר עם הטלת ענישה כספית בסכום ניכר;
- ת.פ. 41401-06-12 **מדינת ישראל נ' ספדי** (2013), הנאשם, סוכן ביטוח, נדון בגין עבירות של קבלת דבר במרמה, זיוף, שימוש במסמך מזויף, ועוד, עלכך שזייף חותמות בנק על מסמכים לצורך רישוי רכב ומסמכי ביטוח, נשפט למאסר בפועל בן 30 חדשים;
- ת.פ. 7933/08 **מדינת ישראל נ' רפאלי** (2012), הנאשם נדון בגין עבירות מרמה וזיוף, על כך שהשתמש בייפוי כח מזויף לצורך העברת זכויות במקרקעין, לעונש של מאסר בפועל בן 15 חודשים;
- ת.פ. (כפ"ס) 2951/03 **מדינת ישראל נ' ברנס** (2013), נאשם נדון בגין 11 מקרים של קבלת דבר במרמה, 9 עבירות זיוף ועוד, לעונש מאסר בפועל בן 4 שנים וענשים נוספים;
- בפסק הדין עפ"ג (מחוזי באר שבע) 36792-12-11 **מלול נ' מדינת ישראל** אושר עונש בן 4 שנות מאסר על נאשם שעבר עבירות מרמה בכרטיס אשראי;
- בגזר הדין ת.פ. (תל-אביב) 13932-08-09 **מדינת ישראל נ' אבירם** (פורסם במאגרים) נדון נאשם אשר מסר שטר מזויף ללשכת ההוצאה לפועל למימוש וכן תצהיר כוזב לעונש מאסר בפועל בן 20 חדשים ועיצומים כספיים בסך כולל בן 285,000 ₪;
- בגזר הדין ת.פ. (נצרת) 5849-11-12 **מדינת ישראל נ' נוהי** (פורסם במאגרים) נדון נאשם אשר הורשע בעבירות של זיוף, מרמה, התחזות לאחר ועוד, בגין כך שזייף מסמך במטרה להתחמק מהתייצבות לריצוי מאסר בפועל שהוטל עליו, לעונש מאסר בפועל בן 12 חדשים;

בגזר הדין ת.פ. (באר-שבע) 56590-12-11 **מדינת ישראל נ' שילון** נדון נאשם, שמשך כ - 88,000 ₪ מחשבונו של נפגע עבירה, שהיה לקוח שלו, תוך שמתחזה בכזב בשמו, לעונש מאסר בפועל בן שלוש שנים (כשמתוכו - שנה בגין הפעלת מאסרים מותנים). ערעור הנאשם על גזר הדין - נדחה (ראו עפ"ג 15-06-20668), כשבית המשפט המחוזי, בשבתו כבית משפט לערעורים פלייליים, שקל לחומרה את סידרתיות העבירות ואת תחכומן.

בהתאמה לסכומי הגזלה במקרה הנדון כאן וכן לנוכח העובדה, כי מדובר במעשי מרמה שיטתיים (לפחות שלוש פעמים); תוך שבית המשפט שם לנגד עיניו את התחכום בביצוע העבירות, באמצעות שימוש באחרים, כאשר כל הפעולות הפיננסיות בוצעו על שמם - יעמיד בית המשפט את מתחם הענישה בין עונש מאסר בפועל בן 15 חודשים ועד מאסר בפועל למשך 30 חודשים, זאת בגין כלל האישומים נושא תיק זה.

זאת, בתוספת עונש מאסר מותנה וכן עיצומים כספיים, בדמות פיצוי לנפגעי העבירה וכן קנס.

השפעת הענישה, שנגזרה על הנאשם 2, על מתחם הענישה

בית המשפט אינו מוצא, יש בענישה שנגזרה על המעורב הנוסף בפרשה - הנאשם 2 - כדי להשליך על מתחם הענישה בענינו של הנאשם דנן. ראשית, נדון הנאשם 2 במסגרת הסדר טיעון כולל, לרבות לענין העונש, כך ששיקול הדעת של בית המשפט לא היה רחב ואף לא נערך דיון בנוגע למתחם הענישה.

שנית - אותו נאשם נדון בגין עבירות נגזרות של סיוע בלבד, בנוגע למעורבות נקודתית, באירוע אחד בלבד, כאשר גם באותו אירוע - לא שימש כדמות הדומיננטית וחלקו התמצה בקבלת הכספים שנמשכו מאת אותו אדם, שהפקיד השיק המזויף לחשבון והעברתם אל הנאשם דנן, תוך ניכוי מעין עמלה, שהועברה לידי המפקיד.

קביעת הענישה הספציפית

בנוגע לנאשם דנן, יש לשקול, לחומרה, עברו הפלילי, הכולל הרשעות בעבירות מסוגים שונים, אם כי לא הורשע, עד כה, בעבירות בתחום המרמה.

תסקיר שירות המבחן מלמד על השתלבות הנאשם בעולם העבריני ועל כך, שעבר העבירות לצורך רווחים שונים, בין היתר - רווחים כספיים, או כלשונו: "כסף קל ומהיר".

חרף טענותיו המילוליות של הנאשם, כי כיום מבין, שמשלם מחירים כבדים לאור פעילותו זו והוא מבקש להתחיל בהליך שיקומי - בעולם המעשה - נעצר שוב, וכיום אין בנמצא פרוגנוזה טיפולית.

כמובן, הסתבכויותיו הנוכחיות, בגין טרם הוכרע דינו - לא תבואנה לחובתו. אך המציאות מוכיחה, כי אינו בשל להשתלב בהליך שיקומי ובשל כך גם - זנחה ההגנה הבקשה, להמשך הערכתו אצל שירות המבחן למבוגרים ואף ויתרה על הגשת תסקיר סופי.

לזכות הנאשם, יקח בית המשפט בחשבון את הודאתו באשמה וכן את העובדה, כי לאחר שניתנו מספר ארכות לשם כך, הפקיד חלק משמעותי מתוך כספי הגזילה הנומינליים, אם כי לא מלוא הסכום שסוכם במסגרת ההסדר (53,000 ₪ מתוך 75,000 שהיה אמור להפקיד). בית המשפט מוצא לייחס לכך משקל משמעותי שכן חרטה - נמדדת במישור המעשה ולא בהצהרות ריקות.

מכלול השיקולים מצביע על ענישה במרכז המתחם.

הודעה על סגירת תיק החקירה

לאחר שבית המשפט שמע את טענות הצדדים, אינו מוצא ליתן משקל להודעה, שהוגשה מטעם ההגנה, בנוגע לסגירת תיק החקירה (נ/2).

כפי שהוברר, התייחסה הודעה זו לתיק החקירה נושא האישום השלישי בלבד, שהוא בסכום הנמוך מבין כלל האישומים והיא ניתנה לאור הנתונים הראייתיים שעמדו בפני היחידה החוקרת באותה העת. אך כאשר הצטברו תלונות נוספות נגד הנאשם - נפתחו תיקי חקירה נוספים וגם תיק החקירה בגין אותו אירוע - נפתח מחדש. לא ניתן לומר, כי התנהלות היחידה החוקרת, בנוגע לכך, היתה בלתי סבירה. זאת, בין היתר, לאור התחכום בו פעל הנאשם, כשעולה מכתב האישום, שלא היה מעורב בכל הליך פיננסי, שהצריך התייבבות מול הבנק או חתימה על מסמכים. במצב כזה - ברי, כי שונה המצב הראייתי, כאשר מדובר בתלונה אחת עם הפללה בודדת כלפיו, לעומת מצב בו מצטברות מספר תלונות, מאת גורמים שונים, והולכת ומתבהרת שיטת פעולה.

חלוף הזמן

ההגנה טענה רבות בנוגע לחלוף הזמן מאז נעברו העבירות. העבירות נעברו ברבעון האחרון של שנת 2014. כתב האישום הוגש ברבעון הראשון של שנת 2017.

חלוף הזמן עשוי להוות שיקול המצדיק התחשבות בעינוי הדין שנגרם בעטיו ועלול להקהות, במידה ניכרת, את משקלם של שיקולי הענישה.

ברם, במקרה דנן, אין בית המשפט מוצא, כי חלוף הזמן מקהה שיקולי הענישה, במידה כזאת, המצדיקה התחשבות מיוחדת בנאשם.

ראשית, בסוג העבירות דנן, שענינן נוכלות ומרמה, נתקלים תדיר בחקירות ומשפטים האורכים זמן, וזאת בין היתר, לאור המורכבות והתחכום, הנלווים לעבירות.

ראו, לענין זה, פסק דינו של בית המשפט המחוזי, כב' ס.נ. השופט נ. הנדל (כתוארו אז), ע.פ. 7445/06 **מדינת ישראל נ' כהן ואח'** (לא פורסם), בנוגע למקרה בו הואשמו נאשמים בעבירות מרמה ומשפטים הסתים כעשר שנים לאחר ביצוע העבירות, כדלקמן:

הפסיקה של בית המשפט העליון לא אימצה כלל לפיו בחלוף תקופה מסוימת נסתם הגולל על שליחת נאשם שהורשע בפלילים לעונש מאסר מאחורי סורג ובריא. יחד עם זאת, אין מקום לדעתי להעמיד את כל התיקים בהם חלף זמן רב ממועד ביצוע העבירה ועד לסיום ההליך הפלילי בשורה אחת...

לא מעט הליכים פליליים נמשכים משך זמן רב. הדבר בוודאי נכון לגבי עבירות מסוג של צווארון לבן. מספר טעמים לכך. התיקים מגוונים ושונים זה מזה, יש צורך בחקירה יותר מיומנת ובהרבה מקרים נאשם בעבירה זו אינו עצור כאשר, בין היתר, הוראות החוק גורמות, מבחינה מעשית, למתן עדיפות לשמיעת תיק בו נאשם עצור עד לסיום ההליכים...

דעתי הינה שבמקרה זה על נסיבותיו יש מקום להעניק משקל מסויים להמשכות ההליכים, אך לא מעבר לכך. אכן, מצד אחד תקופה של עשור הינה ארוכה מאוד, אך מהצד האחר, העבירות אשר בוצעו הינן חמורות מאוד.

עוד ראו, לענין זה, רע"פ 3875/09 **ברנס נ' מדינת ישראל**; ת.פ. (מחוזי תל אביב) 40013/05 **מדינת ישראל נ' רש**.

עוד יצוין, כי לחלוף הזמן משמעות, כאשר המדובר בנאשם, שחזר למוטב, כלומר - אין עדות על פעילות עברנית עדכנית ולא נפתחו נגדו תיקים נוספים.

הוסף לאמור, חלק ניכר מחלוף הזמן שמאז הגשת כתב האישום עומד לפתחה של ההגנה, הן לאור הארכות שנתבקשו לצורך גיוס כספי הפיצוי; הן לאור אי התייצבות הנאשם בשירות המבחן למבוגרים ואצל הממונה על עבודות השירות (בין היתר, בשל כך שנעצר בגין עבירות אחרות).

למרות כל האמור - בסופו של דבר, אכן נותן הנאשם את הדין בחלוף תקופה ניכרת ולכך - תינתן השפעה במסגרת המתחם שנקבע לעיל, כך שחלף ענישה על הצד הבינוני של המתחם - יועמד עונשו של הנאשם על הצד הנמוך של המתחם, אם גם לא ברף הנמוך ממש.

כמובן, יושתו על הנאשם עונשים צופים פני עתיד וכן עיצומים כספיים, כפי שסוכם בין הצדדים.

סיכום

לאחר שבית המשפט שמע את טענות הצדדים; עיין בתסקירים ובחוות-הדעת; עיין במוצגים שהוגשו מטעם הצדדים; עיין בגזר-הדין שניתן בענינו של המעורב הנוסף - הנאשם 2; שמע דברו האחרון של הנאשם - דן את הנאשם לעונשים כדלקמן:

א. 16 חודשים מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו של הנאשם בגין תיק זה בלבד, בהתאם לרישומי שב"ס;

ב. 12 חדשים מאסר על תנאי למשך שלוש שנים מיום שחרורו של הנאשם ממאסר, והתנאי - שהנאשם לא יעבור עבירה מסוג פשע בניגוד לחוק העונשין תשל"ז - 1977, פרק י"א;

ג. 6 חדשים מאסר על תנאי למשך שלוש שנים מיום שחרורו של הנאשם ממאסר, והתנאי - שהנאשם לא יעבור עבירה מסוג עוון בניגוד לחוק העונשין תשל"ז - 1977, פרק י"א;

ד. קנס בסך 10,000 ₪ או 120 ימי מאסר תמורתו;

ה. פיצוי לנפגעי העבירה בסך כולל בן 75,000 ₪. על התביעה להעביר, בתוך 14 יום מהיום, פרטי נפגעי העבירה ואופן חלוקת הפיצוי ביניהם, למזכירות בית המשפט;

ו. כל סכום שהופקד בתיק העיקרי, בתיק המעצר או בכל תיק קשור - יועבר על חשבון הקנס והפיצוי בסדר זה. היתרה - תשולם ב - 12 שיעורים שווים ורצופים, החל מיום 15.03.20 ובכל 15 לחודש שלאחר מכן. לא יועבר אחד התשלומים במועד - תעמוד היתרה לפירעון מידי.

עותק גזר-הדין יועבר לשירות המבחן למבוגרים ולממונה על עבודות השירות בשב"ס.

הודעה זכות הערעור.

ניתנה היום, י"ז שבט תש"פ, 12 פברואר 2020, במעמד הצדדים.